

BERT BLASE

**BURGE
MEESTER
VAN BEROEP**

**waargebeurde verhalen
in nederland anno nu**

BERT BLASE

**BURGEMEESTER
VAN BEROEP**

WAARGEBEURDE VERHALEN

IN NEDERLAND ANNO NU

HET BOEKENSCHAP

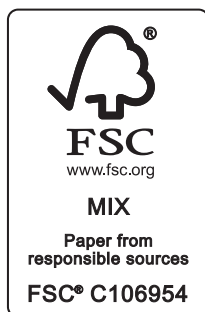
*Een wereld vol krachtige mensen
die frank en vrij hun gedachten delen
ongedwongen bereid
om voor hun omgeving en elkaar te zorgen*

Op de omslag: graffiti van het gemeentewapen van Alblasserdam: symbool van gezag en heldhaftigheid in de moderne tijd.

© 2011	Het Boekenschap, www.hetboekenschap.nl
Auteur	Bert Blase
Titel	Burgemeester van beroep
Ondertitel	Waargebeurde verhalen in Nederland anno nu
ISBN	978-94-90085-18-6
Druk	Eerste druk, december 2011
NUR	600

Extra exemplaren bestellen?
www.burgemeestervanberoep.nl

Uitgave	Het Boekenschap
Uitgevers	Rupert Parker Brady en Maarten Beernink
Fotografie	Arnold van Heusden
Internet	Helma Folman-ten Pas
Art director	Gerdien Keijser
Graffiti	Peter van der Helm
Druk	Grafistar

© 2011. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever. Ondanks alle aan de samenstelling van dit boek bestede zorg kan noch de uitgever en de auteur aansprakelijk worden gesteld voor eventuele schade die het gevolg is van enige fout in deze uitgave.

INHOUD

1.	Woord vooraf	9
2.	Het lijkt of u een van ons bent	12
3.	De burgemeester is niet van suiker	20
4.	Burgers zelf vormen de meest directe democratie	26
5.	Als je mij mijn vrijheid geeft, zal ik mijn eer hervinden	33
6.	Wie is er nu wie de baas?	41
7.	Het dilemma van de burgemeester	46
8.	Helpt u ook mensen die u niet aardig vindt?	53
9.	Hier waart de geest van Calvijn	61
10.	Wie het kleine niet eert	74
11.	De man die de prijzen uitreikt	81
12.	Vader en zoon samen op de brug	87
13.	De schrijver-burgemeester	92

DE BURGEMEESTER IS NIET VAN SUIKER

De frêle voorzitter van de WAO-groep heeft een warme sjaal om haar schouders geslagen. Ze draait haar hoofd opzij en voelt zich zichtbaar ongemakkelijk. Aan de ene kant is ze de vertegenwoordiger van een groep mensen die boos en ontevreden is. Tegelijk is ze opgelucht dat ik naar hun ledenvergadering heb willen komen, om met de leden te spreken. Nu hoeft ze zelf niet hun toorn te trotseren. Als ik binnenkom, weet ze niet goed of ze mij een zuinige of een warme handdruk geven moet. Dat begrijp ik. Want net als zij, ervaar ik twee dingen tegelijk. Ik ben de voorzitter van het college van Burgemeester en Wethouders, dat tegen hun zin besloten heeft de huur op te zeggen van het pand dat de groep gebruikt. Tegelijk ben ik de burgervader, die graag de inwoners ontmoet en blij is met hun gemeenschapszin.

De groep bestaat al lang; vanaf de jaren zeventig. Zoals hun naam doet vermoeden, wordt de kern gevormd door gewezen WAO'ers, die inmiddels AOW'ers zijn. Door de jaren heen hebben anderen uit de wijk zich

aangesloten, zodat er nu een zeventigtal leden is. Dagelijks komen ze bij elkaar om te biljarten en te klaverjassen en zo nu en dan wordt een uitje of barbecue georganiseerd. Het pand dat ze daarvoor gebruiken is eigendom van de gemeente. Het maakt deel uit van een gebouw dat voor het overige deel door de Turkse vereniging wordt gebruikt.

De voorzitter kijkt de zaal in. Zo'n dertigtal leden is naar de vergadering gekomen. Bij het eerste agendapunt is de jaarrekening goedgekeurd. Met name de inkomsten uit de bar hebben ervoor gezorgd dat de groep zo'n 8000 euro in kas heeft, die de komende jaren besteed kunnen worden aan activiteiten of een nieuw biljart.

Het tweede punt op de agenda betreft de burgemeester. De leden gaan er goed voor zitten. De voorzitter introduceert me met weinig woorden: 'De burgemeester zegt zelf wel waarvoor hij komt.'

Dit doe ik. Ik vertel dat ik liever rechtstreeks met hen spreek, dan via de krant of in een brief. Ook als de gemeente een vervelende boodschap heeft.

Al bij de tweede zin word ik onderbroken. 'Vooruit met de geit', roept een vrouw terwijl ze naar me wijst. 'Zeg dan waarvoor u komt.'

Ik schiet in de lach. 'U houdt van opschieten! Maar goed, dat heb ik zelf meestal ook. Ik ben hier om te vertellen wat het gemeentebestuur besloten heeft en om met u te bespreken wat dit voor u betekent. Eerst

het één, dan het ander, akkoord?’

Om de zin word ik onderbroken. Hoe de gemeente het in haar hoofd haalt om dit te beslissen. Dat ze met elkaar een soort familie zijn. Zij al nachten lang niet slapen kan van de gedachte hier weg te moeten.

Ik zoek naar het juiste evenwicht. Enerzijds houd ik de lijn vast van hetgeen ik vind dat ik vertellen moet. Dat de gemeente jaarlijks voor dit gebouw zo'n 20.000 euro besteedt aan onderhoud, gas, water en licht. Er net een nieuw cultureel centrum is gebouwd, waar groepen als die van hen een plekje kunnen vinden. Inclusief biljart. Aan de andere kant ga ik regelmatig in op de onderbrekingen. Want van nachtenlang niet slapen wordt niemand blij. Daar wil ik niet omheen.

**‘Burgemeester, zegt u het nou
maar gewoon. U wilt het aan de
Turken verkopen. Straks is ons
hele land van hen.’**

Een grote heer, achterin de zaal, staat op. Hij heeft een imposante gestalte en grote handen. ‘Burgemeester, zegt u het nou maar gewoon. U wilt het aan de Turken verkopen. Straks is ons hele land van hen.’ Er wordt instemmend geknikt, her en der ook verschrikt gekeken.

‘Daar draai ik niet omheen. Over dat verkopen

bedoel ik. De Turkse vereniging wil inderdaad kopen.’

‘Zij erin en wij eruit. Het is de omgedraaide wereld. Maar zo gaat het tegenwoordig in dit land.’ Hij schuift zijn armen opzichtig over elkaar. Het is duidelijk dat hij op dreef komt. Ik merk aan de lichaamshouding van de aanwezigen, dat ze vinden dat hij een punt heeft, maar ook dat hij wat ver gaat. Dus richten de ogen zich op de burgemeester.

‘Zelf probeer ik meestal anders te kijken. Naar Turken, bedoel ik, die tegelijk Alblasserdammer zijn. Daar mag ik misschien zo direct wat over zeggen? Want ik ben ook hún burgemeester. En ik spreek met hen, precies zoals ik dat met u doe. Laatst nog, maar dan in hún ledenvergadering. Met hen praten over wat kan en over wat niet kan. Maar goed, eerst nu over jullie groep. Want daarvoor ben ik hier. Ik heb met de voorzitter besproken, hoe ik voor jullie iets betekenen kan, als jullie groep dit pand uit moet. Omdat ik het liefst wil proberen een oplossing te bedenken, die goed is voor de één, maar ook goed is voor de ander. Ik vroeg aan haar of jullie bijvoorbeeld onderdak willen in Landvast? (Landvast is de naam van het nieuwe cultureel centrum in onze gemeente; de naam is gekozen met het oog op de geschiedenis van de scheepsbouw op die plek.) Dan kunnen we een overgangsregeling afspreken. Maar ik begrijp dat u dit niet wilt.’

‘Natuurlijk niet. Hier voelen we ons thuis, we willen hier niet weg. En zij krijgen het zeker voor niets.’

‘Nee, zij gaan de gewone waarde betalen. Maar nog even over jullie. Want natuurlijk hebben jullie het recht om stappen te ondernemen tegen het besluit van de gemeente. Juridische stappen, bedoel ik. Dat heb ik met het bestuur besproken. Volgens mij is dat het volgende agendapunt in jullie vergadering. Voor als ik weg ben. Maar liever heb ik dat wij er zonder een procedure uitkomen. Vandaar het idee om jullie activiteiten de komende jaren nog voort te zetten. Niet op deze plek, niet voor elke dag, maar via een soort activiteitenprogramma. Dit kunnen jullie zo direct bij je bespreking betrekken.’

Ongemerkt zijn we van ‘u’, naar ‘jij’ en ‘jullie’ overgestapt. Dat kan gebeuren in de hitte van het gesprek. Om de sfeer niet te zwaar te maken, zeg ik het hardop. ‘Ik kan merken dat jullie één grote familie zijn. Zelfs ik begin al met jij en jou.’

Na het agendapunt wordt de vergadering geschorst. Ik geef alle aanwezigen een hand. ‘Veel wijsheid met jullie besluitvorming zo direct. Het lijkt me nog best een klus.’ Ik voel de hand van een vrouw op mijn arm. De vrouw die het eerste naar me riep. ‘Soms ben ik emotioneel, burgemeester. Ik heb een zwaar leven gehad. Maar ik zie dat u ertegen kunt. U bent niet van suiker. U bent een fijne man.’ Waarna de grote man, die eerder zo goed op dreef was, van achter mij het woord overneemt. ‘U vindt het toch niet erg hè, burgemeester, dat ik de dingen bij

hun naam noem? Dat zal wel niet, want ik zie u overal. Dus u zult wel vaker wat horen. Maar u komt tenminste naar ons toe. Dat vinden wij prachtig hoor, dat u het zelf aan ons komt vertellen. Dat u zich niet verschuilt. En echt, we hebben geen hekel aan Turken. Al helemaal niet aan onze Turkse burens. Maar ja, ik was even emotioneel daarnet. U begrijpt het wel.' Even nog praat ik met hem na. Over die krachtmeting van daarnet. Het ging er niet om wie de grootste woorden kon gebruiken. Het ging hem erom dat hij werd gehoord. Hij is het kwijt. Hij ziet dat ik heb geluisterd. 'Daar ben je burgemeester voor', zegt hij, 'om te luisteren.' We komen er wel uit.

Vijf weken later, twee weken voor kerst, heb ik afgesproken met de beide voorzitters. Die van de WAO-groep en die van de Turkse vereniging. De laatste is een kleine, joviale man en ondernemer. Zijn gulle lach en ronde buik doen vermoeden dat hij daarin succesvol is. Ze schudden elkaar de hand om de sleutel over te dragen. Het gaat niet echt van harte. Hij toont begrip voor het lastige moment. 'We zullen goed voor het gebouw zorgen.' Dan zegt hij, alsof hij het ter plekke bedenkt: 'Weet u wat. U bent aan uw gebouw gehecht. En binnenkort is het kerst. Als u wilt, dan viert u kerst met uw groep in dit gebouw. En volgend jaar weer, en als u wilt ieder jaar daarna. Gratis.'

Ik moet lachen. Ik hoor het goed. 'Gratis.' Hij weet precies hoe je een Nederlander paaien moet.

